

2. Диктаторъ Валерій.

Въ слѣдующа та година, възникнѣло ново взстаніе. Оголений тѣ народъ искалъ да го освободѣтъ отъ дългове тѣ му. Тагази Аппій Клавдій велъ да крещи, да вика, че тѣзи шудрювцы трърдѣ добрѣ были живѣяли, че трѣбало да имъ са строши вироглавіе то. А между туй голѣма опасность са носяла върху града. Сабиняны тѣ и Вольсцы тѣ, съсъ съюзници тѣ си, ияли пакъ върху Римъ. Въ тѣзи крайность, сенатъ тѣ избралъ диктаторъ. Само при голѣмы опасности са назначавалъ диктаторъ, защото той ималъ неограничена власть надъ живота на сѣкій гражданинъ, стоялъ по горѣ отъ закона, и сички тѣ были длѣжны да са подчиняватъ на негова та воля. Народъ тѣ былъ добрѣ расположенъ къмъ патриція Валерія, избраня за диктаторъ, а Валерій обѣщалъ да олеghi тегота та му. Съ десетъ легіона излѣзълъ той срѣщо непріатели тѣ, и въ три битвы побѣдилъ Сабиняны тѣ, Еквы тѣ и Вольсцы тѣ. Съсъ триумфъ са върнѣлъ въ Римъ. Но щомъ минувала опасность та, богаты тѣ пакъ не одържавали дума та си и както по напредъ туряли въ тъмница та свои тѣ длѣжници. Пъленъ отъ праведно негодованіе, Валерій отрекълъ са отъ своя та длѣжность, а народъ тѣ излѣзълъ изъ града, отдалечилъ са на свещенна та гора, и тамъ са укрѣпилъ на станъ.

2. Мененій Агриппа.

Патриціи тѣ са оплашили. Тѣ испроводили до народа десетъ сенаторы, за да го придуматъ да са завърне въ Римъ. Между посланници тѣ са нахождалъ *Мененій Агриппа*, любимецъ на народа; той му казалъ таквази рѣчь: „Послушайте азъ що ще ви раскажѣ: веднѣжъ, сички тѣ тѣлесны членове сдумали са да вѣстанѣтъ срѣщо тѣрбуха — не имъ са щѣло да тѣршѣтъ, щото само тѣрбухъ тѣ да са наслажда въ пріятно спокойствіе